

Ponieważ Jezus Chrystus jest prawdziwym Bogiem i prawdziwym Człowiekiem, powinien mieć duszę ludzką. Zgodnie z Katechizmem Kościoła Katolickiego, który tłumaczy główne pojęcia naszej wiary, po Zmartwychwstaniu autentyczne rzeczywiste ciało Jezusa Chrystusa posiada nowe właściwości ciała uwielbionego (645). Uwielbione – tzn. między innymi „duchowe”, o czym pisze święty Apostoł Paweł w Pierwszym Liście do Koryntian: „Zasiewa się ciało zmysłowe – powstaje ciało duchowe” (1 Kor 15, 44). Jezus już nie znajduje się pod władzą czasu i przestrzeni, ale może uobecnić się na swój sposób, gdzie i kiedy chce, ponieważ Jego człowieczeństwo nie może już być związane z ziemią i należy wyłącznie do Boskiego panowania Ojca – w ten czas, kiedy rzeczywistość ziemską potrzebuje przestrzeni i ma granice czasowe. † Człowieczeństwo Jezusa Chrystusa (ciało i dusza) przez Zmartwychwstanie „należy wyłącznie do Boskiego panowania Ojca” (645), to znaczy, że jest w Bogu, jak sam Chrystus powiedział, stając porankiem paschalnym przed Maryją Magdaleną: „Udaj się do Moich braci i powiedz im: Wstępuję do Ojca Mego i Ojca waszego oraz do Boga Mego i Boga waszego” (J 20, 17). Dlatego Apostoł Paweł nazywa Chrystusa człowiekiem „niebieskim”.

Człowieczeństwo Jezusa jest wynagrodzone byciem u Boga, to znaczy w Raju. W Liście do Hebrajczyków czytamy: „Widzimy Jezusa, który mało od aniołów był pomniejszony, chwałą i cziłą ukoronowanego za cierpienia śmierci, iż z łaski Bożej za wszystkich zaznał śmierci” (Hbr 2, 9). Św. Paweł mówi także o władzy, podarowanej Chrystusowi z powodu Jego upokorzenia: „Uniżył samego siebie, stawszy się posłusznym aż do śmierci – i to śmierci krzyżowej. Dlatego też Bóg Go nad wszystko wywyższył i darował mu imię ponad wszelkie imię, aby na imię Jezusa zgięto się każde kolano istot niebieskich i ziemskich, i podziemnych” (Flp 2, 8–10). Ojciec wywyższył Jezusa, posadziwszy Go po swojej prawicy, nadzielając przez to Jego ludzkość absolutną władzą nad światem.